

Cartea lui Daniel - Numărul o sută șaptezeci și șapte

Pecetluirea celor 144.000: Perspective oferite de viziunea lui Daniel și de simbolismul profetic

Jeff Pippenger

2024-04-07

Daniel a fost atins de trei ori în capitolul al zecelea, prima și ultima dată de către Gabriel, iar atingerea din mijloc a fost de către Hristos. În acea atingere din mijloc Daniel și-a resimțit cel mai acut propria stricăciune, căci reperul de mijloc al adevărului reprezintă răzvrătirea. Mihail L-a atins pe Daniel a doua oară, căci El S-a pogorât la sfârșitul celor douăzeci și una de zile.

La sfârșitul a trei zile și jumătate simbolice, în care cei doi martori din Apocalipsa capitolul unsprezece zac morți pe uliță, un glas îi învie pe cei doi martori. Este glasul arhanghelului care înviază. Coborârea lui Mihail în Daniel capitolul zece, în ziua a douăzeci și doua, se aliniază cu învierea celor doi martori în 2023. În timp ce cei doi martori erau morți pe uliță, lui Ezechiel i-au fost arătate oasele lor risipite și a fost întrebat dacă el crede că acele oase uscate moarte din vale pot fi înviate, iar tot ce a răspuns Ezechiel a fost: „Doamne, Tu știi.”

Lui Ezechiel i s-a spus apoi să proorocească oaselor, lucru pe care l-a făcut, iar când a făcut-o, ele s-au unit laolaltă, dar încă nu erau vii. Prima profeție a lui Ezechiel a fost adunarea oaselor laolaltă, însă era nevoie de o a doua profeție pentru a învia oasele ca o oștire. A doua profeție a lui Ezechiel a fost profeția celui de-al treilea vai, așa cum este reprezentat de cele patru vânturi care au adus oasele la viață. Primul Adam a fost creat desăvârșit, dar apoi a păcătuit și a transmis moartea întregii sale posterități. Învierea oaselor moarte ale lui Ezechiel este paralelă cu crearea lui Adam în desăvârșirea lui, căci Adam a fost mai întâi întocmit, iar apoi Domnul a suflat în el suflare de viață.

Aceasta nu înseamnă că cei doi martori primesc trupuri glorificate când sunt readuși la viață, căci aceasta nu are loc decât la a doua venire, ci învierea lor este în paralel cu vedenia lui Daniel despre «marah»-ul cauzativ, când ei sunt transformați în chipul pe care atunci îl privesc. Rând după rând, procesul pecetluirii este expus cu mare grijă de mărturia profetică.

În capitolul unsprezece al Apocalipsei, "după trei zile și jumătate Duhul vieții de la Dumnezeu a intrat" în cei doi martori, "iar ei" atunci "s-au ridicat în picioare; și o mare frică a căzut peste cei care i-au văzut," și s-a auzit atunci "un glas mare din cer, zicându-le: Suiți-vă aici. Și s-au suit la cer într-un nor; iar vrăjmașii lor i-au privit."

Mai întâi, Duhul a intrat în ei, apoi s-au ridicat în picioare, iar când s-au ridicat, frica a căzut peste dușmanii lor, care se bucuraseră mai înainte de moartea lor. Apoi un glas îi cheamă să urce, iar dușmanii lor sunt martori ai evenimentului. La Ezechiel, ei sunt mai întâi identificați ca împrăștiați și morți în vale, apoi se rostește o profeție care îi adună laolaltă, iar a doua profeție îi face să se

ridice ca o oaste puternică. La Daniel, el vede mai întâi marea vedenie care produce o despărțire între două clase, iar apoi este atins de trei ori.

Întâia oară când a fost atins, nu mai avea putere, se afla într-un somn adânc, iar fața lui era îndreptată spre pământ. Somnul reprezintă moartea. Totuși, a auzit cuvintele rostite.

Nu vă mirați de aceasta: căci vine ceasul când toți cei din morminte vor auzi glasul Lui. Ioan 5:28.

Atunci Gabriel l-a adus pe Daniel în genunchi și sprijinit pe mâini, apoi i-a poruncit să stea în picioare; iar el s-a ridicat, deși tremura. Apoi a auzit cuvintele lui Gabriel, dar a rămas amuțit. Ezechiel văzuse, de asemenea, vedenia lui Hristos, iar aceasta a produs o succesiune de evenimente asemănătoare.

Și deasupra țării care era deasupra capetelor lor era ca înfățișarea unui tron, ca înfățișarea unei pietre de safir; și pe înfățișarea tronului era ca înfățișarea unui om deasupra, pe el. Și am văzut ca strălucirea chihlimbarului, ca înfățișarea focului, de jur împrejur, înlăuntrul lui; de la înfățișarea șalelor lui în sus și de la înfățișarea șalelor lui în jos am văzut ca înfățișarea focului, și avea strălucire de jur împrejur. Ca înfățișarea curcubeului care este în nor în zi de ploaie, așa era înfățișarea strălucirii de jur împrejur. Aceasta era înfățișarea asemănării slavei Domnului. Și când am văzut, am căzut cu fața la pământ și am auzit glasul unuia care vorbea. Și mi-a zis: Fiul omului, ridică-te în picioare și-ți voi vorbi. Și Duhul a intrat în mine, când îmi vorbea, și m-a pus în picioare, și am auzit pe cel ce-mi vorbea. Ezechiel 1:26–2:2.

Vedenia i-a smerit pe Ezechiel și pe Daniel până la țărână, încât au rămas prostrați la pământ. În această stare, amândoi au auzit totuși Cuvântul Domnului, și amândoi au fost aduși în picioare ca să audă cuvintele care le-au fost rostite, și, când au auzit cuvintele, «Duhul a intrat în ei». Unirea cu dumnezeirea se împlinește prin primirea Cuvântului lui Dumnezeu, transmis de Duhul Sfânt. «Cuvântul» este cel care transmite dumnezeirea în omenire. Acest adevăr trebuie recunoscut pentru a înțelege gravitatea și semnificația istoriei profetice pe care Gabriel i-o oferă lui Daniel în capitolul unsprezece. Istoria profetică prezentată în capitolul unsprezece este mijlocul prin care untelemnul sfânt este transmis fecioarelor înțelepte.

În cazul lui Ezechiel, el este înștiințat de îndată că trebuie să prezinte un mesaj Adventismului laodicean, deși încă de la început i se aduce la cunoștință că Adventismul laodicean nu-i va asculta cuvintele, fiindcă este o casă răzvrătită. Experiența lui Ezechiel este experiența lui Isaia din capitolul al șaselea și, prin urmare, pe temeiul a doi martori, când Dumnezeu îl trezește pe Daniel din somn, care este un simbol al morții, lui Daniel i se încredințează un mesaj pentru casa răzvrătită a Adventismului laodicean, dar ei nu vor asculta.

Daniel este apoi atins a doua oară de Însuși Hristos, care îi atinge buzele, întocmai cum îi atinsese buzele lui Isaia cu un cărbune de pe altar. Atunci Daniel a putut vorbi, dar era încă lipsit de putere și încă nu avea suflare. Potrivit lui Ezechiel, suflarea vine odată cu mesajul «celor patru vânturi», care a constituit a doua profeție a lui Ezechiel. Profeția lui Ezechiel despre cele patru vânturi este în acord cu a treia atingere a lui Daniel, căci atunci suflarea intră în oase și ele se ridică drept o oaste puternică. În a treia atingere a lui Daniel el este întărit.

La 18 iulie 2020, poporul lui Dumnezeu din zilele de pe urmă a fost împrăștiat și a intrat în timpul întârzierii din pildă. Istoria pecetluirii a fost ilustrată în istoria de la 22 octombrie 1844 până la răzvrătirea din 1863. Linia istorică reprezentată acolo se suprapune peste perioada de la 11 septembrie 2001 până la legea duminicală, dar se suprapune, de asemenea, peste istoria de la 18 iulie 2020 până la legea duminicală. Acest fenomen profetic se bazează pe faptul că simbolurile au mai mult de un înțeles, iar înțelesul trebuie determinat de contextul în care sunt aplicate.

Când luăm în considerare sosirea și lucrarea oricăruia dintre cei trei îngeri, acestea sunt guvernate de aceeași succesiune de evenimente. Fiecare dintre ei sosește în momentul în care profeția asociată cu el este despecetluită. Acea profeție este structurată în trei trepte: sosirea ei, întărirea ei și ușa închisă la încheierea ei. Există și alte repere în cadrul istoriei, dar, dintre cele trei repere de încercare, primul — sosirea oricăruia dintre cei trei îngeri — este reperul la care o profeție este despecetluită. Solia care este despecetluită este întărită printr-o confirmare, iar acea confirmare și acea întărire îi pun apoi la probă pe bărbații și femeile acelei istorii. Concluzia istoriei produce un test de turnesol care arată dacă cei ce se află în fața celei de-a treia probe sunt înțelepți sau neînțelepți.

În cadrul istoriei de la 11 septembrie 2001 până la legea duminicală pot fi identificați trei îngeri. Primul a sosit la 11 septembrie 2001, al doilea a sosit la 18 iulie 2020, iar al treilea sosește odată cu iminenta lege duminicală (testul de turnesol). 22 octombrie 1844 se aliniază cu 11 septembrie 2001, 1856 se aliniază cu 18 iulie 2020, iar 1863 se aliniază cu legea duminicală. Prin urmare, intervalul 22 octombrie 1844–1863 se aliniază, de asemenea, cu 18 iulie 2020 până la legea duminicală, căci 18 iulie a fost sosirea celui de-al doilea înger din istoria pecetluirii. Istoria următoare este încă identificată corect drept pur și simplu reperele oricărui înger.

La 18 iulie 2020, a fost desigilat un adevăr care trebuia să pună la încercare acea generație. Al doilea pas în acea istorie este momentul în care cei doi martori sunt înviați. Ei sunt apoi testați dacă vor accepta lumina descoperită atunci, lucru care se desfășoară acum. Apoi, la legea duminicală (testul decisiv), se va descoperi cine este și cine nu este o fecioară înțeleaptă. Când considerăm istoria pur și simplu ca structura unui singur înger și apoi suprapunem perioada de la 22 octombrie 1844 până la răzvrătirea din 1863 peste istoria de la 18 iulie 2020 până la legea duminicală, constatăm că, în 1849, Sora White a arătat că Domnul Își întinsese din nou mâna pentru a aduna rămășița poporului Său.

Din 22 octombrie 1844 până în 1849, poporul lui Dumnezeu fusese risipit. În 1850 au realizat a doua dintre cele două table ale lui Habacuc. În ianuarie 1851, anunțau noua diagramă în Review. Poporul lui Dumnezeu era risipit, iar al treilea înger a sosit cu lumină. Apoi Dumnezeu a început să-i adune din nou și a oferit o reprezentare vizuală a soliei pe care trebuiau s-o proclame, așa cum făcuse în 1842. Lumina care a sosit la 22 octombrie 1844 a fost o sporire a cunoașterii și a continuat, sub călăuzirea Sa, să se dezvolte, iar în 1856 a fost introdusă piatra de boltă a acelei lumini. Acea lumină se referea la „cele șapte vremi”, prima lumină recunoscută de William Miller, și a fost reprezentată ca una dintre profețiile care s-au împlinit la 22 octombrie 1844.

În 1856, lumina cu privire la „de șapte ori” a reprezentat atât încheierea creșterii cunoștinței care i-a fost dată lui Miller, solul primului înger, cât și lumina de încheiere a celui de-al treilea înger, care a fost dată la 22 octombrie 1844. Respingerea acelei lumini în 1856 a însemnat atât respingerea creșterii cunoștinței care a fost desigilată în 1798, cât și a creșterii cunoștinței care a fost desigilată la 22 octombrie 1844; ea a fost săvârșită de cei care, atunci și acolo, au trecut din experiența Filadelfiei în experiența Laodiceei. Răzvrătirea din 1863 a fost a treia, și piatra de încercare, lucru demonstrat printr-o diagramă contrafăcută care a înlăturat lumina cu privire la „de șapte ori”.

Prima dezamăgire din 19 aprilie 1844 a fost adusă asupra mișcării filadelfiene a primului înger prin faptul că Dumnezeu Și-a ținut mâna peste o greșeală în unele dintre cifrele de pe harta pionierilor din 1843. Prima dezamăgire din 18 iulie 2020 a fost adusă asupra mișcării laodiceene a celui de-al treilea înger prin faptul că oamenii au nesocotit că, la 22 octombrie 1844, Hristos Și-a ridicat mâna spre cer și a jurat că timpul nu va mai fi. La 18 iulie 2020, a fost desigilat un mesaj menit să pună la încercare această generație de fecioare. Așa cum în 1850, tot astfel Domnul, în 2023, Și-a întins mâna a doua oară ca să adune laolaltă oasele moarte din Ezechiel, care zăceau moarte în stradă din 18 iulie 2020. Până în 1851, exista o nouă reprezentare vizuală a soliei, care era o împlinire a profeției din capitolul doi al lui Habacuc, indicând astfel că, după 2023, Domnul va avea un nou stindard viu de înălțat, tipificat de cele două table ale lui Habacuc.

Cele două table ale lui Habacuc au fost preînchipuite de cele două table ale Decalogului și, de asemenea, de cele două pâini legănate din sărbătoarea Cincizecimii. Cei o sută patruzeci și patru de mii sunt identificați ca o jertfă a celor dintâi roade, și ei sunt aceia din Maleahi care reprezintă jertfa „ca în zilele de odinioară, ca în anii de demult”. Ei sunt înălțați ca o jertfă legănată pe care o va vedea întreaga lume.

Trezirea celor o sută patruzeci și patru de mii începe cu strângerea laolaltă, iar acea strângere este înfăptuită prin Cuvântul lui Dumnezeu, căci oasele moarte din Ezechiel sunt adunate prin auzirea Cuvântului lui Dumnezeu, pe când sunt încă moarte. Ezechiel reprezintă instrumentul omenesc care proclamă mesajul ce adună oasele, când Domnul Își întinde mâna a doua oară ca să-Și strângă rămășița. Isaia, Ieremia, Daniel, Ioan și Ezechiel identifică deopotrivă elementul omenesc care transmite mesajul divin către oasele moarte și uscate.

Odată ce oasele sunt adunate, Domnul descoperă sporirea cunoștinței care este desigilată chiar înainte de încheierea timpului de probă, iar acea cunoștință este reprezentată de „acea parte a profeției lui Daniel privitoare la zilele de pe urmă”. În a doua profeție a lui Ezechiel, lumina care este desigilată este al treilea vai, care este solia vântului de răsărit ce suflă viață în oase și face, în mod cauzal, ca ele să stea în picioare ca o oaste puternică. Lumina care îi este descoperită lui Daniel este lumina reprezentată de împăratul de la miazănoapte în capitolul unsprezece. Împreună, Ezechiel și Daniel reprezintă „acea parte a profeției lui Daniel privitoare la zilele de pe urmă”, care este vestea vântului de (răsărit) și a împăratului de la (miazănoapte).

Dar vești dinspre răsărit și dinspre miazănoapte îl vor tulbura: de aceea va porni cu mare mânie ca să nimicească și să-i piardă cu desăvârșire pe mulți. Daniel 11:44.

În 1856, Domnul Și-a propus să-Și încheie lucrarea de sigilare a poporului Său, dar ei s-au răzvrătit. Solia pe care El intenționa să o folosească pentru a-i scoate din starea lor laodiceană era „cele șapte vremi” din Leviticul douăzeci și șase. Când Domnul a început să-Și adune poporul în iulie 2023, El le-a prezentat încă o dată solia „celor șapte vremi” și, printre alte lucruri, a arătat că în Ziua antitipică a Ispășirii trebuia să sune trâmbița Jubileului, care este și momentul când trebuia să sune și a șaptea trâmbiță. Trâmbița Jubileului este un simbol al „celor șapte vremi”, iar a șaptea trâmbiță este al treilea vai. Când Mihail a coborât în capitolul zece din Daniel, Daniel îi reprezenta pe aceia care dobândesc experiența celor ce rostesc rugăciunea din Leviticul douăzeci și șase și a celor ce caută să înțeleagă taina profetică din capitolul doi din Daniel.

Daniel îi reprezintă pe aceia care au fost adunați prin glasul lui Dumnezeu și care apoi se ridică în picioare, întăriți pentru a proclama solia răsăritului și a miazănoaptei. Ei proclamă acea solie până la apropiata lege duminicală. Procesul de ridicare a acelei oștiri este un subiect profetic foarte detaliat, iar punctul în care Divinitatea începe să fie unită cu umanitatea, în împlinire cu sigilarea celor o sută patruzeci și patru de mii, a început în istoria care este reprezentată în versetul unsprezece din Daniel unsprezece. Istoria reprezentată de la versetul unu din Daniel unsprezece până la versetul șaisprezece completează istoria ascunsă a versetului patruzeci, adică „acea parte a profeției lui Daniel referitoare la zilele de pe urmă”.

Pe măsură ce începem să luăm în considerare versetele treisprezece până la cincisprezece din Daniel unsprezece, care au fost împlinite mai întâi în Bătălia de la Panium, în anul 200 î.Hr., este esențial să înțelegem semnificația acestor versete. Panium este al treilea dintre trei războaie prin intermediari. Prima bătălie s-a încheiat cu victoria papalității și a armatei sale interpușe, Statele Unite, în 1989. Următoarea bătălie, reprezentată de versetele unsprezece și doisprezece, care a fost împlinită prin Bătălia de la Rafia, regele de la miazăzi (Rusia), îl va învinge pe regele de la miazănoapte și armata sa interpusă în Ucraina. A treia bătălie va fi ca prima, papalitatea (regele de la miazănoapte) biruind asupra Comunismului (Națiunile Unite), prin armata sa interpusă (Statele Unite). Dar al treilea război prin intermediari, care este Bătălia de la Panium, va iniția și Al Treilea Război Mondial.

Vom continua acest studiu în articolul următor.

Precum complicațiile în chip de roată erau sub călăuzirea mâinii de sub aripile heruvimilor, tot astfel înlănțuirea complicată a evenimentelor omenești se află sub ocârmuirea divină. În mijlocul vrajbei și tumultului neamurilor, Cel ce șade deasupra heruvimilor încă cârmuiește mersul lucrurilor pe pământ.

Istoria națiunilor care, una după alta, și-au ocupat timpul și locul ce le-au fost rânduite, mărturisind fără să-și dea seama adevărul al cărui înțeles ei înșiși nu-l cunoșteau, ne vorbește. Fiecărei națiuni și fiecărui om de astăzi, Dumnezeu le-a rânduit un loc în marele Său plan. Astăzi oamenii și națiunile sunt măsurate cu firul cu plumb din mâna Celui ce nu greșește. Toți, prin propria alegere, își hotărăsc destinul, iar Dumnezeu stăpânește peste toate spre împlinirea scopurilor Sale.

Istoria pe care Marele EU SUNT a trasat-o în Cuvântul Său, unind verigă după verigă în lanțul profetic, de la veșnicia trecută până la veșnicia viitoare, ne arată unde ne aflăm astăzi în șirul veacurilor și ce poate fi așteptat în vremea ce urmează. Tot ceea ce profeția a vestit că se va împlini, până în prezent, a fost consemnat pe paginile istoriei, și putem fi încredințați că tot ceea ce încă urmează să vină se va împlini în ordinea sa.

Răsturnarea finală a tuturor stăpânilor pământești este limpede prevestită în cuvântul adevărului. În profeția rostită atunci când a fost pronunțată, din partea lui Dumnezeu, sentința asupra ultimului împărat al lui Israel, se da mesajul:

„Așa zice Domnul Dumnezeu; Îndepărtați diadema și dați jos coroana: ... înălțați pe cel de jos și smeriți pe cel înalt. O voi răsturna, o voi răsturna, o voi răsturna: și nu va mai fi, până când va veni Acela căruia Îi aparține dreptul; și I-o voi da Lui.” Ezechiel 21:26, 27.

Coroana luată de la Israel a trecut, pe rând, la împărățiile Babilonului, Medo-Persiei, Greciei și Romei. Dumnezeu spune: 'Nu va mai fi, până când va veni Cel Căruia i se cuvine; și Lui i-o voi da.'

Este aproape timpul acela. Astăzi semnele vremurilor mărturisesc că ne aflăm pe pragul unor evenimente mari și solemne. Totul în lumea noastră este în frământare. Sub ochii noștri se împlinește profeția Mântuitorului cu privire la evenimentele care vor preceda venirea Sa: "Veți auzi de războaie și vești de războaie.... Un neam se va ridica împotriva altui neam și o împărăție împotriva altei împărății; și vor fi foamete, molime și cutremure de pământ, în felurite locuri." Matei 24:6, 7.

Prezentul este un timp de interes covârșitor pentru toți cei vii. Conducători și oameni de stat, bărbați care ocupă poziții de încredere și de autoritate, bărbați și femei cu judecată din toate clasele sociale, și-au fixat atenția asupra evenimentelor care au loc în jurul nostru. Ei urmăresc relațiile încordate și neliniștite care există între națiuni. Observă intensitatea care pune stăpânire pe fiecare element pământesc și recunosc că ceva mare și hotărâtor este pe cale să aibă loc — că lumea se află pe pragul unei crize colosale.

Îngerii rețin acum vânturile vrajbei, ca ele să nu sufle până când lumea va fi avertizată despre pieirea ce vine asupra ei; dar o furtună se adună, gata să se dezlănțuie asupra pământului; iar când Dumnezeu va porunci îngerilor Săi să dezlege vânturile, va fi o asemenea scenă de vrajbă cum niciun condei nu o poate zugrăvi.

Biblia, și numai Biblia, oferă o perspectivă corectă asupra acestor lucruri. Aici sunt revelate marile scene finale din istoria lumii noastre, evenimente care deja își aruncă umbrele înainte, iar sunetul apropierii lor face pământul să se cutremure și inimile oamenilor să slăbească de frică.

„Iată, Domnul goleşte pământul, îl pustiește, îl răstoarnă și împrăștie pe locuitorii lui.... Au călcat legile, au schimbat rânduiala, au rupt legământul veșnic. De aceea blestemul a mistuit pământul, și cei ce locuiesc în el sunt puștiți.... Încetează veseliea timpanelor, se sfârșește zgomotul celor ce se veselesc, încetează bucuria harpei.” Isaia 24:1-18.

'Vai! Ce zi! Căci ziua Domnului este aproape, și ca o nimicire din partea Celui Atotputernic va veni.... Sămânța a putrezit sub bulgării lor de pământ, grânarele sunt pustiite, hambarele sunt dărâmate; căci grâul s-a uscat. Cum gem dobitoacele! Cirezile de vite sunt tulburate, pentru că n-au pășune; da, turmele de oi sunt pustiite.' 'Vița de vie s-a uscat, iar smochinul se veștejește; rodiul, finicul de asemenea, și mărul, chiar toți pomii câmpului, s-au uscat: căci bucuria s-a veștejit dintre fiii oamenilor.' Ioel 1:15-18, 12.

Îmi este rănită însăși inima; ... Nu pot să tac, fiindcă ai auzit, o, suflete al meu, sunetul trâmbiței, strigătul de război. Pustiire peste pustiire se strigă; căci toată țara este pustiită.'

„Am privit pământul și, iată, era netocmit și gol; iar cerurile, și ele, nu aveau lumină. Am privit munții și, iată, se cutremurau, și toate dealurile se clătinau ușor. Am privit și, iată, nu era niciun om, iar toate păsările cerurilor fugiseră. Am privit și, iată, locul roditor era un pustiu, și toate cetățile lui erau dărâmate.” Ieremia 4:19, 20, 23-26.

„Vai! căci mare este ziua aceea, încât nu este alta ca ea: este chiar vremea necazului lui Iacov; dar el va fi izbăvit din ea.” Ieremia 30:7. Educație, 178–181.